

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Začetek meseca maja, ki je pri številnih narodih posvečen predvsem Devici Mariji, nas spominja, da moramo vsepovsod prinašati vzdušje, ki je vladalo v Nazaretu, kreposti in način ravnanja svete družine; vse to na zelo poseben način s pomočjo Marijinega zglada.

Danes obhajamo liturgični spomin svetega Jožefa delavca — moža, kateremu je Bog zaupal v varstvo Jezusa in presveto Devico Marijo, njegova dva velika zaklada na zemlji. Ta praznik, ki je resnično preddverje Marijinega meseca, nas vabi, naj vstopimo globlje v nazareški dom. Ne pozabimo, da ta dom tudi sedaj živi v Cerkvi, resnični božji družini: v krščanskih domovih in v tej *majhni družini* znotraj Cerkve, v Prelaturi Opus Dei.

V tem marijanskem letu vztrajno in veliko ter na zelo poseben način molimo za institucijo družine, da bi v polnosti odražala božji načrt in sledila božjemu zgledu, ki nam je bil dan v Betlehemu, Nazaretu ter na katerem koli kraju, kjer je Jezus počival po svojih utrujajočih potovanjih. Kako ne bi pomislili tudi na dom v Betaniji, kjer so mu Lazar, Marta in Marija ponudili zavetje, da se je Učitelj odpočil, ter se trudili, da bi mu dali le najboljše! Zato je naš Oče — saj ga dobro poznate — tabernakelj imenoval *Betanija* in nas spodbujal k nenehnim drobnim dejanjem ljubezni in pozornosti do našega Gospoda, tako da častimo Jezusa z Marijo in svetim Jožefom.

Čeprav v naših domovih vedno poskušamo poustvarjati vzdušje svete družine, nas ne sme čuditi, da včasih ne znamo izžarevati vedrine, ki je tam vedno vladala. Premišljujemo o tem, kar se je zgodilo Mariji in Jožefu, ko sta morala nenadoma zbežati pred Herodovim preganjanjem; ne pozabimo, da v prvotni Cerkvi ob opisih harmonije, ki je združevala prve kristjane, ne manjka strani, ki pripovedujejo, kako se je mir včasih skalil zaradi preganjanj, nerazumevanja okolice ali celo slabega ravnanja nekaterih članov. Kljub temu so s pomočjo Svetega Duha premagali ovire ter so bili vedri in zvesti Jezusu Kristusu.

V nekem domu se lahko tu in tam pojavijo nesoglasja, in vsaj za nekaj časa se prekine vzdušje toplote, ki je tako lastno življenju vere. V teh primerih se moramo — tako kot vedno — zateči k molitvi, da bi lahko zgladili celo najmanjši spor med različnimi člani družine ter da bi skupaj delovali v dobro družbe, saj **obstaja tesna povezava med upanjem nekega ljudstva in harmonijo med generacijami**[1]. Papež je ob neki drugi priložnosti še dodal: **Vez bratstva, ki se oblikuje med otroci v družini — če se to odvija v ozračju vzgoje v odprtosti za druge — je velika šola svobode in miru (...)** Morda se ne zavedamo vedno, da je ravno družina tista, ki bratstvo uvaja v svet![2]

V poslednjih letih svojega življenja je imel sveti Jožefmarija srečanja s številnimi ljudmi, ki so mu zaupali svoje majhne in ne tako majhne težave ter ga prosili za nasvet. Neredko so družinski očetje in matere trpeli, ker je kateri od njihovih sinov ali hčera postal uporniški, ko je prišel v najstniška leta. Naš ustanovitelj jih je poskušal pomiriti ter jih spomnil, da je pri tej starosti uporništvo vedno obstajalo, čeprav je morda v zadnjih časih dobilo večje razsežnosti. Toda zdravilo, skupaj z molitvijo, je ostalo enako: **Bodi veder do svojih otrok, ne primaži jim zaušnice kar tako. Otroci postanejo besni, ti si slabe volje in trpiš, ker jih imaš zelo rad, razen tega pa se moraš še ohladiti. Bodi malo bolj potrpežljiv; pograjaj jih takrat, ko te bo jeza že minila, in na samem. Ne ponižuj jih pred ostalimi sestrami in brati. Govori z njimi in pokaži jim nekaj razlogov, da bodo uvideli, da bi morali ravnati drugače, ker**

bodo tako ugajali Bogu. Na ta način jih boš vzgajal in v prihodnosti si bodo lahko utrli pot v življenje ter bodo dobri kristjani in dobri družinski očetje in matere, če jih bo Bog vodil k temu.

Zato se je na prvem mestu treba izogibati obema skrajnostma: pretirani dobroti in pretirani strogosti.[3]

Sveti Jožefmarija je ta način ravnanja vzel iz evangelija. V njegovih pogovorih s starši je lahko prepoznati Gospodova navodila glede karitativne prakse bratskega opomina, čeprav se to ime ne nanaša prav na tovrstne primere. V Opus Dei se moramo vsi truditi udeležati to krščansko dolžnost, tako povezano s Kristusovim naukom. V tej luči razumemo, da je bilo eno od prvih vprašanj našega Očeta, s katerim si je želel *ustvariti vtis*, kadar je prišel v kak center, naslednje: *Ali tukaj živite bratski opomin?*

Naučili smo se, da je sveti Jožef prejemal sporočila iz nebes v sanjah. V zvezi s tem dejstvom je papež povedal, da **ni mogoča družina brez sanj. Ko se v neki družini izgubi zmožnost, da bi sanjali, otroci ne rastejo, ljubezen ne raste, življenje oslabi in ugasne**[4]. Očetom in materam je namenil naslednje povabilo, da bi o njem premišljevali vsak dan, preden ležejo k počitku: **Sem danes sanjal ali sanjala o prihodnosti svojih otrok? Sem danes sanjal ali sanjala o ljubezni svoje žene, svojega moža? Sem danes sanjal o svojih starših, o svojih starih starših, ki so ustvarjali zgodovino do mojega prihoda?**[5]

Dobro je, da si ta vprašanja na takšen ali drugačen način zastavljamo vsi. Vsak dan razmislimo, ali molimo za svoje sestre in brate v Delu, za naše družine in za ljudi, ki se udeležujejo apostolskih dejavnosti: ali prosimo Boga za to, kar je najboljše zanje, kar najbolj potrebujejo; ali v molitvi razmišljamo, kako bi jim pomagali ..., ali jim znamo služiti, ne da bi kar koli pričakovali v zameno — saj nas že imajo radi!

Apostoli so z veliko močjo pričevali o vstajenju Gospoda Jezusa in velika milost je bila nad vsemi[6], nam pripovedujejo apostolska dela. Ob spodbudah Svetega Duha so optimistično premagovali ovire, ki so jim oteževale delo; bili so celo polni veselja, če so morali trpeti zasramovanje, ječo in bičanje zaradi Jezusovega imena[7]. To stanovitnost duhá, njihovo rast ob soočenju s stiskami, je krepila skrb Jezusove Matere, ki je bila hkrati njihova Mati. Odkar je Tolažnik na binkošti prišel na zemljo, so se Nanjo obračali še z večjim otroškim zaupanjem. **Molitev učencev**, piše o tem naš Oče, **spremlja Marijino molitev; to je molitev enotne družine**. [8] Tako moramo ravnati tudi mi, predvsem na tradicionalnih majskih romanjih, ki letos nosijo v sebi edinstveno vsebino: zaupno prepustiti rokam naše Matere molitev Cerkve za sadove Sinode o družini, ki se bo odvijala meseca oktobra.

Razen tega se bo jutri dopolnilo osemdeset let od dne, ko se je v Delu rodil ta običaj majskega romanja, ki so ga vzeli za svojega tisoči ljudi po vsem svetu. Ob spominu na tisti 2. maj leta 1935 je sveti Jožefmarija več desetletij pozneje na enem od svojih zadnjih obiskov v marijanskem svetišču naše Gospe v Sonsolesu dejal: **Veliko molite k presveti Devici Mariji v mesecu, ki se začinja. Majska romanja so nekaj čudovitega. Včeraj sem bil v Sonsolesu in premišljeval sem, da če bi vsi tisti, ki gredo v mesecu maju na romanje po vsem svetu: v Evropi, Aziji, Afriki, Ameriki in Oceaniji, šli drug za drugim v Sonsoles, bi v to Marijino kapelico ljudje prihajali in odhajali neprekinjeno od 1. januarja do 31. decembra.**[9]

S pobožnostjo in prizadevanjem vseh, trdno združeni s papežem, škofi in drugimi kristjani, povzdignimo zavzeto prošnjo za Cerkev, za svet, za družine, za civilno družbo. Tako se bodo osebne in korporativne dejavnosti v služnje dušam še bolj razvile in postale zelo učinkovite. Naš Oče je trdil, da **so vsa apostolska dela in orodja, s katerimi jih uresničujemo, hkrati onus et honor, breme in čast (...)** **numerarijev, pridruženih, supernumerarijev, pa tudi sodelavcev. Motil bi se in slabega duha ter pičlo velikodušnost bi imel, kdor bi mislil, da so te naloge zgolj stvar numerarijev, kajti treba je, da se o naši apostolski gorečnosti vedno lahko reče tisto, ker beremo v Apostolskih delih: multitúdinis autem credéntium erat cor unum et ánima una (Apd 4,32), množica vernikov je bila kakor eno srce in ena duša**[10].

Predzadnji teden v aprilu sem šel na povabilo nadškofa kardinala v Valencijo, kjer sem v stolnici obhajal mašo v zahvalo za beatifikacijo don Álvaro ter imel predavanje o njegovem delu na drugem vatikanskem koncilu. Sestal sem se s številnimi svojimi hčerami in sinovi ter z ljudmi vseh starosti, ki sodelujejo pri delu Opus Dei. Pomagajte se mi zahvaljevati Bogu za duhovne sadove, ki jim je On dal rast. Pridružite se mi tudi v zahvali za duhovniško posvečenje precejšnje skupine vaših bratov numerarijev, ki bo 9. maja v baziliki svetega Evgenija. *Deo omnis glória!*

Zaključim, moje hčere in sinovi, s spominom na devetdnevnicu svetega Jožefmarija h Guadalupški Mariji meseca maja leta 1970. Tja je šel, da bi molil za Cerkev, za svetega očeta, za Opus Dei. In koliko sadov je obrodila ta molitev! Še naprej jih bo obilo — po božji dobroti in na priprošnjo presvete Device Marije —, če se bomo trudili vsak dan slediti korakom našega Očeta, kot je na tako zvest način ravnal don Álvaro. Obrnimo se k njegovemu posredovanju predvsem 12. maja, na dan, ko bomo prvič obhajali njegov liturgični spomin.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja in vas znova prosi za molitev

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. maj 2015

---

¹ Papež Frančišek, Govor na splošni avdienci, 11. 2. 2015.

² Papež Frančišek, Govor na splošni avdienci, 18. 2. 2015.

³ Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 24. 11. 1972.

⁴ Papež Frančišek, Srečanje z družinami na Filipinih, 16. 1. 2015.

⁵ *Prav tam.*

⁶ *Apd* 4, 33.

⁷ Prim. *Apd* 5, 41.

⁸ Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 141.

⁹ Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 29. 4. 1969.

¹⁰ Sveti Jožefmarija, *Pismo 31. 5. 1954*, št. 34.